

Beavatás

STUMMER ATTILA

S engem az istennő kegyesen fogadott...

— Parmenidész

Csendes úr egy átlagos reggel a szokott úton munkába ment. A kapun kilépve jobbra fordult, majd megint jobbra, és végigsétált a hársfasorral szegélyezett utcán. Az első kereszteződésen túl járt, de még a forgalmas főúton innen (kinn a főúton van a buszmegálló, ahová munkába menet minden reggel igyekeznek). Itt az utca kissé balra ível és tudni való, hogy a sarki ház kertjében nyaranta sás- meg parasztliliomok nyílnak a mindent elborító, kerítésre fölfutó vadszőlő és borostyán közt. Ahogy ment, mendegélt könnyedén, bár kissé lehajtott fejjel (kénytelenek vagyunk kiemelni, hogy lehajtott fejjel, ugyanis félnék, magányos és mélabús volt, noha szeretett élni, például néhány hetente egy-egy estére fölszedett valami nőcskét, jobb híján prostit), egyszer csak halk, kedves hangot hallott: ELNÉZÉST! Csendes azonban rossz szokásának megfelelően közömbösen haladt tovább, nem nézett föl; a hang bizonyára nem neki szólt, miért is szólna, mi köze hozzá, mi köze az ismeretlen hang ismeretlen tulajdonosához, ment, mintha mi sem történt volna, ám a hang újra megszólalt: ELNÉZÉST! A férfi lépteinek ritmusa megtört, ez nekem szól, kopogott ijedten a cipője, és e kizökkent ritmusra lépdelt tovább, miközben óvatosan körbekémlt, de sehol egy teremtett lelket se látott. Elnézést, csendült föl vidáman, erősebben a hang: itt fönny vagyok, kukucs!

Csendes föl nézett: a piszkossárga kétemeletes ház egyik felső ablakából egy lány integetett a félig fölhúzott redőny alól. Megállt. A lány folytatta: Elnézést, de ha ledobom a kulcsot, följönne és kinyitná az ajtót? Valaki

kívülről bezárta és bentről nem tudjuk kinyitni a zárat! Persze, bólíntott hősünk, és a kulcs már csörrent is a kövön.

Bement a nyitott kapun, majd föl a második emeletre, s útközben arra gondolt, még bőven eléri a buszt, amivel utazni szokott. Itt vagyunk! - hallatszott az egyik ajtó mögül tompán a lány hangja és csivitelésébe egy másiké vegyült: itt vagyunk! Kinyitotta a zárat és a lányok bentről szélesre tárták az ajtót. Mindketten hálóingben voltak, kócosak, hamvasak, kipihentek. Kedvesen mosolyogtak megmentőjükre, aki kezében a kulccsal kissé tanácstalanul ácsorgott a lépcsőházban. A lakásból finom öblítőillat áradt. Hősünk átadta volna a kulcsot, az egyik lány a kezét nyújtotta is érte, de nem vette el, hanem csak odatartotta a tenyerét, nem érintette, mintha tréfálni készülne s kedvesen megkérdezte: hogyan köszönjük meg? Nem jönne be egy kávéra? Vagy teára? Hát, egy kávé azt elfogadok, felelte és belépett a hátrahúzódó lányok közt az előszobába. Az egyik lány becsukta az ajtót, egy másik – az, aki az ablakból szölongatta – tenyerét még mindig elébe tartva a szoba felé vezette. Elnézést, kissé rendetlenség van, szólt a lány, és körbemutatott. Ó, hát ez semmi, motyogta zavartan Csendes, és leült a kanapéra. Szemközt vele az ágyon még egy lány ébredezett s egy álmos, szemét dörzsölő negyedik is megjelent az ajtóban. Szóval kávé, kérdezte az első. A férfi bólíntott, a lány kilibbent a konyhába.

De hát hányan laknak itt, szaladt ki illetlenül a vendég száján.

Ó, nagy ez a lakás, válaszolt neki az, aki az ágyban ébredezett. Nem is hinné, hány szobája van! Egyik fele az utcafrontra néz, de oldalra és hátra, a nagy kert felé is számos ablaka nyílik. Nem is hinné, mennyi, mosolygott és fölült. Egyik melle szinte egészen kibújt a hálóinge alól, ahogy nyújtózkodott és hosszú, sötétbarna hajába túrt. A reggeli napsugarak majdnem hátulról, rézsútosan világították meg, körvonalait aranyos csillogásban oldva föl. A másik lány, aki eddig az ajtóban állt s akinek föltűnően hatalmas keblei voltak, most bejött és szorosan a férfi mellé ült. Ő igyekezett egész beszélgetésük során lehetőleg a szemébe nézni, nehogy illetlennek tűnjön, és hogy a többieket se sértse meg azzal, hogy közönséges módon társnőjük szembetűnő adottságait bámulja.

Időközben kávéillat vegyült az öblítőébe. Tudja, lassan indulnunk is kell, szólt a nagymellű lány, óriási segítség volt, hogy kinyitotta az ajtót! Különben várhattunk volna, ki tudja, meddig... És az is lehet, vetette közbe társa az ágyról, hogy ha nem magát, hát valami szörnyű alakot kényszerültünk volna fölhívni ide, aki csak terhünkre lenne. Milyen jó, hogy éppen maga járt erre...

Én minden reggel erre járok, felelte csöndesen.

Milyen kár, hogy eddig nem találkoztunk, tette elé a kávé az első lány.

Talán korábban kelek, mint maguk...

Hát igen, nevetett az első, és körbenézett: az illatos szobában izgalmas, festői rendetlenségben heverték szanaszét a frissen ébredt lányok ruhái. Hát igen, mondta, mi hajlamosak vagyunk sokáig lustálkodni. Aztán meg, ha indulni kell, mindig közbejön valami nehézség...

Fölhörpintette a kávé. Elnézést, mondta az órájára pillantva, nekem is indulnom kell.

Milyen kár, simult hozzá a nagymellű.

Csak a testemen keresztül, kacagott az, amelyik az utcán szolongatta.

Sokáig alszunk, tette hozzá a harmadik az ágyból, de ha fölkelünk, mindig fölhúzzuk a redőnyt. Ebből láthatja, hogy ébren vagyunk. Este viszont gyakran nagyon későn kerülünk ágyba, nagyon későn!

Látogasson meg minket máskor is, ha erre jár, kérlelték. Ugye megígéri?

Megígérte... Bármit megígért volna nekik. Bódultan folytatta útját a buszmegálló felé. Még a hársak illatáról is megfélekedett, egyre csak a bájos, furcsa lányokét érezte, csakis azt...

Az utcai redőnyök reggelente, mikor arra járt, olykor le voltak húzva és hősünk, aki időre járt dolgozni, nem tehetette meg, hogy elkésik. Pár percig ácsorgott lenn a hársfák alatt, hátha megmozdul a redőny, aztán ment tovább a főút felé, szokott, könnyed lépteivel, bár most kissé nehéz szívvel. Amikor viszont a redőny fönn volt, boldog izgalommal szaladt föl a lépcsőn, lépett be a frissen ébredt, illatos lányok birodalmába, és telepedett le szokott helyére, a kanapéra. Kér egy kávé? A lányok hálóingben, a fénytől hunyorogva, hamvasan és vidáman lengték körül. Csevegtek, kacarásztak, kacérkodtak kedvesükkal, akinek a mellkasát majd szétfeszítette a friss és vadonatúj érzés – a boldog izgalomé. A lányok körbelengték, könnyed érintéseikkel, cirógatásaikkal, mozdulataik szellőivel elbódították, és rabjukká tették az egyszerű, bamba, de jóra való férfit.

Csendes úr most már igyekezett úgy alakítani érkezését, távozását, hogy minél tovább maradhasson. A lányok azonban mindig hamarosan figyelmeztették: mennie kell, nekik pedig öltözniük, ó terhes élet, de hát nincs mit tenni. Ő persze megértő volt, bár kissé furcsállta, miért nem lehet tovább és elmélyültebben beszélgetniük, miért maradnak meg a felszínes, kissé kacérkodós-enyelgős fecsegésnél. Egyszer megpróbálkozott azzal, hogy tegezze őket, amit mereven elutasítottak. De miért? Nem kapott választ. Nem sokkal később pedig egyszerűen eltűntek. A redőnyök zárva voltak, sem az utca felől, sem a kert felől mozgásnak semmi nyoma, hiába kukucskált reggel, este. Elkeseredett. Talán megsértette őket valamivel? Most jutott eszébe, hogy hiszen se a nevüket, se a telefonszámukat nem tudja – ha van nekik egyáltalán. Kivett egy szabadnapot és hajnali hattól délelőtt tizenegyig ácsorgott és sétált az utcán. Végül már szinte dühösen

bement a ház kapuján, hátra a kertbe és föl nézett. De a redőnyök zárva voltak. Hirtelen kutyaugatás hangzott közvetlenül mellette. Rémülten menekült és csak kinn az utcán jött rá, hogy a kerítésen túlról ugatta meg a szomszéd kutya.

Elkeseredett. Mi lesz vele a lányok nélkül? Honnan lesz újra szín és báj és illat egyszerű, unalmas életében? És elkeseredésében még aznap délután fölment és becsöngetett.

Meglepetésére egy korosodó, ámde igen megkímélt és még mindig föltűnően szép hölgy nyitott ajtót pongyolában, csodálkozva; könnyű, elegáns parfümillat lengte körül, s kérdően nézett rá.

Elnézést, motyogta Csendes, azt hiszem, rossz helyen járok. A lányok... talán elköltöztek?

Jaj, a lányok, nevette el magát a hölgy, kivillantva ép, hibátlan fogsorát. Már megint a lányok! Jöjjön csak be! Kér egy kávét?

Kért, leült szokott helyén a kanapéra; körül nézett. Ezúttal azonban nyomát se látta a lányok izgalmas, festői rendetlenségének. A hölgy föl húzta a redőnyt és a rendezett szobát józan, kissé sárguló délutáni fény töltötte be.

Szóval a lányok, tette elé a kávét. Hát jól behálózták magát!

Ismeri őket?

Hogyne ismerném! Az én lányaim.

Az öné? - kérdezte hitetlenkedve. Ne értsen félre, elhiszem, persze, csak nem gondoltam volna, hogy felnőtt lányai vannak...

Ugyan, kacagott a nő, ne hízelegjen! Tudom én, hogy nem vagyok már az a hamvas szépség... No de a lányok! Megértem magát, higgye el, megértem!

A férfi elbizonytalanodott: rá merjen-e kérdezni vagy sem, hogy hová is lettek a lányok? De a hölgy, mintha kitalálta volna a gondolatát, folytatta: Ne is keresse őket. Legyen inkább türelemmel! Higgye el, én magam sem tudom.... Olyan furcsa is ez a lakás! De ha megbocsát, gyorsan átöltözöm, mert indulnom kell, szólt és föl állt és levetette magáról a pongyolát. Ott állt a meglepett Csendes úr előtt meztelenül, egy pillanatig mintha habozott volna, majd a szekrényhez lépett és lassan, kényelmesen fölöltözött. Most mennem kell, nyújtott kezét. Jaj, hisz be se mutatkoztunk. Kapodisztria Diké vagyok. Görög név, tette hozzá, talán mert a férfi olyan értetlenül nézett rá.

Értem, persze, dehogyis, nem azért... A férfi szégyenkezve bemutatkozott, micsoda tuskó vagyok, ostorozta magát.

Ha akar, maradhat, ajánlotta föl a hölgy. Hősünk szíve nagyot dobbant. Bólintott. A nő átadott egy kulcsot – igen, azt a jól ismert kulcsot, amely egykor a kövön csörrent, és elbúcsúzott: majd dobja a levélszekrénybe, ha

végzett.

Egyedül maradt a lakásban. Kíváncsian, mégis, mintha figyelnék, illedelmesen körbejárt. Szobáról szobára haladt, keresve a lányok kedves, meghitt nyomait... de semmit nem talált, semmit, ami azokra a reggelekre emlékeztette volna.

A fürdőbe ment. Enyhe öblítőillat csapta meg az orrát, talán, talán mintha tényleg érezte volna, egy pillanatig... Ezt vitte magával emlékül, csak ezt, a kulcsot pedig a megbeszéltek szerint a levélszekrénybe dobta.

Telt-múlt az idő, talán csak napok, de lehet, hogy hetek illantak el, vagy hónapok vagy évek, és a lányok rajongója megszokta, hogy hiába pillant föl, a redőnyök örökösen zárva vannak.

Ám egyik reggel ismerős hangot hallott: ELNÉZÉST! - csengett odafönről kedvesen, kukucs, itt vagyok fenn!

Fölnézett: kinyissam az ajtót?

Legyen szíves...

És a kulcs csörrent és ő fölment és kinyitotta az ajtót és belépett a lakásba, a hamvas, hálóingos, álomittas lányok közé, megszokott helyére telepedett, miközben kávéval kínálták, mellélültek, cirógatták, lágy mozdulataik alig érezhető, illatos szellőivel legyezték, és kacarásztak és kacérkodtak vele a bájos, álmos, furcsa lányok, Diké lányai. Hol voltak ilyen sokáig, kérdezte tőlük kábán, félálomban, szemrehányás nélkül. Jaj, ne is kérdezze, súgták a lányok. Jaj, bizony, hosszú idő telt el! De most ne ezzel törődjünk, örüljünk, hogy újra együtt vagyunk, és újra szerencsésen kinyitotta az ajtót, és éppen maga! S a hosszú barna hajú lány kikelt az ágyból és a lágy fényben fésülködni kezdett s belefésült a hajába egy-két napsugarat.

Gondolt azért ránk, míg nem látott? - kérdezte a kulcsos lány, miközben lábaihoz telepedett és könnyedén hősünk térdére könyökölt. Vagy más lányokon járt az esze, fiatalúr?

Csak magukra gondoltam, válaszolt elfúló hangon.

Milyen kedves, hajolt a füléhez a nagymellű, olyan közel, hogy a férfi érezte párás, meleg leheletét, csak kár, csipkelődött a lány, kár, hogy hazudós!

Hazudós, hazudós, kapta föl a szót a többi és körbehancúrozták a férfit, táncba vonták, megpörgették, csúfolták – hazudós, hazudós, miért vagy te hazudós!

Majd váratlanul, mintegy varázsütésre elkomolyodtak.

De azért nem kellett volna utánunk kutakodnia, szólt szemrehányóan a csengő hangú kulcsos lány. Kellemetlenségünk támadt belőle...

Hogyhogy, lepődött meg Csendes úr.

Ugyan, tudja azt maga jól! Máskor – ezt véssé az eszébe – tartsa be a szabályokat! Megígéri?

Meg, mondta őszintén. Fölállt, mert mennie kellett. A lányok kikísérték. Aztán figyelje a redőnyt! Ne hanyagoljon el minket!

Nem hanyagolta el őket. Hűségesen leste az ablakokat és ha a redőnyök – ritkán, sajnos nagyon ritkán – föl voltak húzva, sietett a lányokhoz; és a meghitt, meleg lakás egyre vágyottabb fészke volt furcsa szerelmének, melyen négy lány osztozott, és egyenesen a rabjuk lett.

Szeret minket? - doromboltak a lányok. Szeretem, suttogta. Tudjuk ám, hogy végigjárta a lakást! Tudják? De semmit se talált, kis huncut! Semmit... Valóban, semmit... Pedig, tudja-e, hogy van még egy szoba, bújt hozzá a nagymellű. Még egy szoba? Persze, amelyik mindig zárva van! Hohyhogy? Ő erre nem emlékezett. Akarja, hogy megmutassuk?

A lányok kézen fogva húzták végig a szobákon, egészen a kert felé néző hátsó részig, ahol a szekrények mellett valóban volt még egy ajtó.

Ez a titkos szoba ajtaja. Csak sajnos nem tudjuk kinyitni, mondták a lányok. Nincs hozzá kulcsunk.

Csendes töprengett: semmilyen kulcsuk nincs, ami szóba jöhet?

A lányok csak ingatták szép, kócos fejcskéiket.

Hát próbáljuk bele a bejárati kulcsot!

A lányok lelkesen hozták a kulcsot. A férfi belepróbálta, a zár halkán kattant és az ajtó kinyílt. Parancsoljanak, hölgyeim, mosolygott szerényen.

A lányok belibbentek a teremnyi szobába s ámuldozva nézték magukat a hatalmas tükrökben, illegtek-billegtek a számtalan színes fátyolban, melyek előtte körös-körül heverték a falak mentén elhelyezett ágyakon. A férfit, aki még mindig az ajtóban állt, középre vonták, nevetve körbetáncolták, selymeikkel legyezgették, miközben egymás után dobták le hálóingeiket, s immár csak fátylaikba burkolózva lengték körül, mint álombeli tündérek. Halk énekük, a fátylakon és a felvert poron átsugárzó napfény, a tánc szédülete, a szabadság máмора elzsongította Csendest, aki ezúttal az órájáról, buszáról, munkahelyéről is megfeledkezett. A lányok végleg kivonták őt a reggelek beosztott, rohanó idejéből, ráérőssé, szórakozottá, ábrándozóvá tették és alig vette észre, hogy szép fokozatosan a ruháitól is megszabadították.

S ami ezután történt, arra csak félig emlékszik, oly különös volt, földidézhetetlen, valószínűtlen. Nem úgy, mint a nagyon is valóságos karmolás- és harapásnyomok, melyek egész testét beborították, a zúzódások foltjai, és a kitépett szőr lassan enyhülő fájdalma. Oly gyorsan illant el az egész, nem is igen emlékszik már, oly gyorsan, mint a mámor és a kéj, amiben a lányok részesítették és részesültek általa, egyre vadabban, durvábban, kielégíthetetlenül.

Egyre kevésbé emlékezett... Mert azután valahogy nem ment többé feljűk. Sok volt talán egyszerű lelkének az a vad zűrzavar, ami a titkos szobában keletkezett? Megriadt talán a szeszélyes szertelenségétől, a veszélyes

meztelenségtől, vagy talán csak attól, hogy napirendje végleg fölborulhat? Mindenesetre reggeli útvonalát megváltoztatta, ezután villamossal járt. S ha néhanapján mégis a hársfasoron kényszerült végigmenni, sose nézett föl a második emeleti ablakokra. A lányok emlékét lassan elhomályosította benne a megszokás, a néhanapján fölszedett nőcskék, prostituáltak személye és személytelensége – vagy tán a csalódottság? Igen, meglehet, egyfajta csalódottság tette, hogy a finom, hamvas, hálóinges furcsa lányok illata is úgy elpárolgott az orrából, mintha sohasem érezte volna – mintha soha nem is járt volna a hársfasoron, nem csörrent volna a kövön a kulcs, mintha sohasem időzött volna abban a festőien rendetlen lakásban, a Diké lányaitól kapott és visszavett boldogságban.

